

PREKMURSKI GLASNIK

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO
v MURSKI SOBOTI, Aleksandrova cesta 67.
OGLASI STANEJO ZA 1 mm VIŠINE
IN 80 mm ŠIRINE K 1.50

Izhaja vsako nedeljo.

Posamezna številka velja 2 kroni.

NAROČNINA: ZA CELO LETO — 80 K
ZA POL LETA — — — — 40 K
ZA ČETRT LETA — — — — 20 K
ZA 1 MESEC — — — — 7 K

Nekaj od Prekmurja.

Bio sam pri ednom soldačkom uradi, šteri me je opomno, ka zaj ništerni, šteri so zėti k soldačkom. bežijo na Madžarsko, zato ka se naj ognejo soldačije. Tou je velka nespamet! Za celo našo državo valá srbski soldaški zakon (törvény); té pa má takše predpise, ka je familija vojaškoga begunca (katonaszökevény) odgovorna za njega. Njegov oča je kaštigani, more za sina plačuvati soldačko porcijo itd., poleg toga pa begunec ne sme več nigdar domou. Ljudje vse tou znájo, pa ništerni li odidejo. Zakoj tou? V Prekmurji je takša šega, ka nikák nekaj povej, drugi te kaj k coj, gda novica pride do štrtoga, te je že tak strahotna, ka či bi človek vervao, bi njemi vlasovje gor stanoli i seri grátali. Tak je tudi tú; rekrutje eden ovoga ságajo, ka do prej šli v Albánijo, tam je punu vüši, jesti ne dobijo, oficerje so božni, ka ljudstvo bijejo, za roke obešajo itd.

Zná se, ka so rekruti v velkom stráji. Jez k tomi samo povem, ka v Soboti mámo tudi edno kompánijo soldačije, pri tej se opitajte, kak njim kaj ide: Čúli te takše navádne soldačke tožbe, kak v šteromštéč drugom stáni, takše strahote pa nančedne nej, ka bi vredno bilou vó iz svejta odbežati i več nigdar nej domou prijti Vörjemo radi, ka človeki ne spádne dobro, posebno, šteri je bio že v bojni soldák, či more oditi iz doma i bití rekrut pa poslú-

šati: „Jeden, dva . . .!“ Da je pa tou tudi v mérnóm časi bilou i šteri je te soldák bio, se je nekaj návčo i je tou poštenjé bilou. Zaj je pa rávnotak.

Zatogavolo dečki, ne odite nikam, koga zovéjo naj notrirukiva, či šteri nakáni odbežati, si najprlé naj zmislí, ka je nevóke odbežao i je za sebov vse dveri zápro, skoz šteri pela pout domou.

Što je pa že odišeo, tistomi pišite, ka naj pride domou. Svoji nekaj mesecov odslúži, pa je gotov! Istinsko nej rázumno, za nekaj mesecov volo sebi i svojoj familiji správlati tákšo nevolu.

Več takšega dela bi lejko gorčteo, ge ljudje urádnim poročilam ne vörjejo, liki se dájo zmešati vsefele neistinskím gučom, pa te poleg toga gor pláčajo, ráj preiščimo, ka je tomi vzrok: Jaz mislim ka tou, da májo ljudje premalo zavúpanja v našo državo.

Vzrokov je za tou več. Naše ljudstvo je dugu bilou pod Madžarskov. Vbijali so njemi v glávo, ka je tou gospodski národ, bogši i več vreden, kak Slovenci, v Madžarski šolaj so nas ščeli po sili napraviti za Madžare, naši ljudje so hodili na Madžarsko na delo i so si tam slúžili svoj krúj i vnogo drugoga takšega dela, štero je privézalo naše ljudi na Madžarsko, k tomi pa pride ešče dejstvo, ka smo prlé razven mlrski vesnic z ozemlom naše zdajšnje države nej meli nikše zvéze. Zaj je pa prišla nova država, ljudje se je nemrejo

privčiti i mislijo ešče posploj na Madžarsko i je upravičeni očitek, ka je prej nájveč Prekmurcov „Madžaronov“, to so ljudje, šteri tajijo svoj slovenski rod i se vódvájlejo za Madžare. Iz toga izhájajo vnoge nevole, štere silijó državo, ka nás pritis-kávle. Trpimo mi i država, poleg toga smo si pa prej sami krivi. Či pa delo od bliže poglédnemo, pa mo vidli, ka smo nej samo mi sami krivi toga, ka je tak.

Nej je zadosta, či v šoli včijo deco slovenski, uspeh toga de se poznao komaj za 20 let. Trbej tudi starejše ljudi včiti, ka smo mij nej Madžári, pa ka smo Slovenci najmenje telko vreden národ, kak Vogri itd.

Tou nálogo bi moglo prevzeti se prišédše urádníštvo i učiteljstvo; moglo bi prirejati shode, poučne tečaje, društva, pisati od Prekmurja v cajtingaj, štere ljudstvo čté, podpirati Prekmurce v vérstveni pitanjaj, iskati z našimi familijami prijateljski zvéz, krátkomalo iti med ljudstvo i delati podrobno kulturno i gospodársko delo, s šterim bi ljudstvu i državi pomogli, nadale skrbeti za tou, ka bi se naše ljudstvo osamosvojilo i bi znalo sebe samo pomagati.

Ka pa vidimo namesto toga? Že v naprej povemo, ka so inačiši „Slavi“ tudi. Tem vsa čast i priznánje. Gučimo od tisti gospodov, šteri mislijo, ka je Prekmurje edna afriška kolonija, kama so oni prišli zatou, ka de se njim nikák globoko poklánjao pa de je na rokaj noso; mi si pa

LISTEK.

Prepelica Ivan.

Spisal Peter Domačin.

I.

V petek zadvečera, okoli tretje vóre so se razišli gosti sivi oblaki nad Prepelicovo hižo in čarna, vrani podobna ptica se je spústila pač na vrh stare jablane. Hripavo je zakričala, da so odmevali od tega glasa gozdi naokrog, celo stari Prepelica Ivan so tudi vzdignoli od vina žmetno glavu.

— Ivan, stari Prepelica Ivan, — je kričala vrana, — pojte vó!

Pravim, Ivan so pri mizi sedeli, pred njimi vrček, v njem pa sladko rdeče vince, plod domače trte. To je búo vzrok, zakaj je bila žmetna starčkova glava in zakaj se je obračao tak okorno njuv inači spreten jeziček. Pa vendar bi povedali svoje, če ne začne ptica prvle:

— Nori časi hodijo, — je djala ptica.

— Kaj ti je briga, — bi rekli Ivan či bi sploh mogli povedati kaj; ali ne so mogli, ker njim v reč vüjšla ptica:

— Nori časi hodijo. Ivan, vi ste pa vendar čedni. To sem vam prišla naznanjat in ešče nekaj. Za vsaki bor deset kokoši, 1 belica 10 koron, 20 plügov borovega lesa, koliko kron je to?

Izračunajte Ivan, pa ravnajte se po tem.

S tem je končala svoje čüdna stvarica in preminila je ta, odkec je prišla, v sive oblake.

Prej je tak bilou trdijo Ivan, domači se pa smejejo.

Ali domači imajo prav ali Ivan, ne iščem, to pa že lahko potrdim, da od tega dneva je zgubljen sol žvljenja v Prepelicovi hiži, zgubljen je búo zlati mir.

»Za vsaki bor deset kokoši, 1 belica 10 kron, 20 plügov borovega les«, — to so pregibali brez konca Ivan in nej so meli miru. Sedem dni in sedem noči je poteklo brez spanja, sedem krat sedem vrčkov vina je poteklo skoz starčkovega grla, pa vendar vsemogoča vila spanja je daleč ostala od Prepelicove hiže.

No, osmi den po veliki čüdi se je zgodilo, da potrkajo sosed Matjaš, na Prepelicove dveri, stopijo pred hižnega poglavarja in povejo lepo po svojem:

— Dopustite mi Ivan, da si nagrablam

malo stela v vašem lesi. 20 plügov lesa imate, telko stela ne ponúcate. Odati je nemrete, ker je malo vredna, meni bi pa jáko pomogli.

Gda je pa vido revež Matjaš, da ga Ivan debelo gledajo, je dodao ešče:

— Ne prosim zastonj, plačam. Belice, zdaj dosta vredne belice vam prinesem . . .

»Dvajsti plügov lesa . . . nič vredna stela . . . zdaj dosta vredne belice« . . . le telko so razmili Ivan i to njim je tudi zadosta bilou. Sedem dnevi mrak, šteri je gostu in nepremagljivo sedo pred njuvimi očmi, se je na hip razblisno, jasno in svetlo so razmislili vranine reči. Pomlajeni so iztočili ostanek vina v kupico in ponúdili Matjašu.

— Pij, Matjaš, stelo pa ne prosi od mene ker je nemam. Doma pa povej svojim, da ste vi norci, ker ste srmacje. Prepelica Ivan je tudi norc búu; od danes naprej de pa vse inači. Znaš sinek, so pravli dale, — kelko leta sem se mučo jaz za 20 plügov borovega lesa? Dvakrat dvajsti let! V dnevi brez tečnega krúha, v noči brez sladkoga spanja, to je bilou moje dozdašnje življenje. Ali več nede tak, če mi Bog pomaga.

Srmak, so mislili Matjaš, brez pameti so. Povedali so pa nič, odišli so.

seveda mislimo, ka smo mij tū domá i je urádníštvo zavolo nás tū i neščemo nikomi preveč komplimentov delati. Gospodje pa nosé gor potégnejo i sklepajo prijátelstvo med sebov. V kavárni sedijo, špilajo preference in tarok, včasí tūdi biljard; čúli smo bridke tožbe národní delavcov, ka so nej mogoči spravíti vküper níti ednoga rédnoga pevskoga zbora, záto ka níšče nema smisla za tou. Prej ka k véčjemi za edno veselico s plésom bi je ešče dobo, za drügo pa že nej. Kakši krik „Madžaron“ ešče tūdi dájo čúti, ovači pa, što ne kárta, tísti spij . . .

Gospodje, tak se ne dela propaganda za držávo! Tū trbej temeljíte spremembe, ovači ešče dugo nete „naši urádniki“, líki ostánete „Slávi“, tühinci . . . Odium toga pa že čútimo i mo ešče dugu vsi vküper čútili; trpi tūdi držáva!

Poznam v okolíci, zlásti med učiteljstvom gospode, ki delajo za národ; lüdstvo je má rado i njim zavüpa. Kogaštéc te v vési pítali, što je to, de vsakši pravo ka so tou „naš gospod vučíteo“. Tūdi žandarje so že „naši žandarje“, zakaj so pa urádniki ešče sigdár „Slávi“? Tū si naj vsákši prizadetí potrka na prsí i zmoli svoj „Confíteor“ . . .

Priporočámo s strani sem došli malo manj šovinizma in več popustljivosti; lüdstvo se pridobíva samo z dobrohotnostjo in prijátelstvom. kak bridko je čúti na primer: „Mi bi stopíli v vsa društva, samo ka či kama pridemo, nas s prezírnim postopánjem odbíjajo“.

Gospoda, to so žalostna dejstva, tū je od-pomoč, — da vse vküper stísnemo v orejovo lüfino, — delo in zopet delo med národom, požrtvovalnost, popústlivost, točno žtudiranje in razumevanje dáni razmér.

S krikom „Madžaronstvo!“ se konstruktívno delo nemre začnóti, s tem se vzbüja samo odpor in reakcija!

Lüdstvi pa priporočámo, ka naj ednok že spozna, ka so meje določene i ka smo končnoveljavno v Jugosláviji i ka je tou naša Slovenska držáva, kama mí slišámo, nej pa Madžarska, štera nas je dol glédala, naš jezik mejla za eden jezik, šteroga bogši človik nesmi gučati, či ščé kaj valati, naše dečke vláčila po frontaj cejloga svejta, naše pejneze v „hadikölcsönaj“ postrejlala v formi granát i bomb. Lüdjé, Madžárska

nam je nej bila domovina. bila nam je mačija; či v našoj domovini Jugosláviji kaj nej prav, te se trüdimó, ka tou poprávimo, nesmimo je pa sovražiti, či mo vsi sküpnó delali za njo, de nam dobra mati Jugoslávija — naša domovina! d'A.

NOVICE

Vam

ki se ešče z vógrsko kulturo na večni boj kličete nesrečne zapelane rojake se pišejo te vrstice, da bi pepeo toríli na glavo in z iz srca prišlov pokorov pravíli tiho ali boleče: Grešni smo, odpústi nam Bog!

Ta do nebes zdignjena in po vašem pri nas zdaj nemogoča lísočletna kultura nas slabí in namí ceca krv, moč s šterov bi lejko šli v boj za lepšo bodočnost.

Grešniki, slišajte nas!

Na Goričanskem se je zgodílo. Dva meseca staro dete je imela ženska, žena bogatoga kmeta, opremljena z vsemi dobrotami blažene vógrske kulture, to je s svedočanstvom, da je pridno in uspešno pohajala v svetišče vógrske kulture, v lüdsko šolo. No, in ta ženska le záto, da bi njoj močnejša in zdravejša bila deklica, v svoji veliki kulturnosti je z masnim pšeničnim zdrobom nasitila svoje dete. Nasitila jo je zájtra, poldne i po drügi porciji je siceť zdravo dete mrtvo ostalo v naročju matere.

Drügi slučaj.

Mati, tūdi žena v premožni družini je 4 krumpíšov zgrízla in s tem krmíla svojega 3 mesecov staroga malčka. „Nej je ščeo trnok jesti, — tak pripoveduje sestrica malčka, — ali mama so njemi davali. No jo je, ali da je požro štrli krumpíč, zacvílo je in mrtev je búo“.

Nega dale.

Dodali bi pa ešče lejko to kaj nam pišejo Novine:

„Nej je potrebno da učitelj dosta zna, lejko je on záto dober vzgojítelj.“

Bože, smiluj se nam!

P.

Veséle božíčne svetke želej vsem svojim čitatelom, sotrudnikom, dopisnikom i prijátelom — Uredníštvo in Upravníštvo „Prekmurskega Glasnika“.

Silvestrov večér Narodne čítalnice bo 31. decembra v vsej prostoraj hotela Dobrai.

Za ešpereša (dekana) evang. verskih občin v Prekmurji je bio enoglásno izvoljeni na vse strani prilübleni i pošlúvani pastor verske občine v Soboti g. Štefan Kovač. — Čestítamo!

✓ **Kak se čüje** priredi Sokol po dugum obe-tanji denok edno igro; na vsakši način hválevredno delo, samo naj ostáne pri tom sklepi!

K birovi v Soboti je imenüvani sodnik dr. Kravina.

Graničári so strejlili v noči na 20. t. m. pri Fukšlincaj nekšega Egera iz Radgone, kak je ščeo iti prek meje brez potnoga lista.

Občni zbor Sokola se vrši dne 7. januarja 1922 ob pol 8 vóri v dvorani hotela Dobrai. Dnevni red: 1. Poročilo funkcionarjev. 2. Volitev odbora. 3. Spomenik za osvobojenje Prekmurja padlim junakom. 4. Slučajnosti.

V zadevi kroški raubšücarov so záprli ešče sedem kroški dečkov.

Opcija. Opozárjamo vse tiste, šteri ščéjo optírati, ka rok za optíránje z ozirom na Madžarsko pretečé 26. januára 1922.

Eden Slovenski list, šteroga neščemo imenüvati, je v zadevi razdelítve Slovenije v dvej pokrajini pod naslovom »Vizija in resnica« pri-občo eden podlistek, šteri je víšek borníranje nesramnosti. Krono tomi je dáo s podpisom »Panonki Slovenec«. V interesi našega ugleda pribíjemo, ka v Prekmurji i Prlekíji (to je v Panoníji) letos níkši tikvi (buč) nej zraslo, te pa mí tak zabiti gláv zaednok ešče nemamo. Podpisi »Ljubljanska srajca« bi mí ščista radi vórváli . . . Kda komi íali stvární argumentov, ali kda vídi, ka nema prav i je pravica proti njemi, te začne dívje i nespamečno šíníati. V moderní držávi za dívjajoče norec nácajo prisílni jopič. »Panonskomi Slovenci« priporočámo Studenec — ali pa Lepoglavo, či s Hrvati bole simpatízira. Kaj šteč delate gospodje, ali se penite ali nej, Ljubljana je i ostáne za nás daleč i od rok, Maribor pa blüzi. Mí ščemo i mo tūdi meli svojo oblást v Maribori.

Aretirani Radičov poslanec. V Zagrebi na kolodvorí je bio aretirani poslanec Radičove stránke dr. Pernar, záto ka je gučao proti držávi i hujskao lüdstvo na upor proti držávi.

V Grádcu zavolo božni razmér ščista javno gučijo, ka se Grádec i cela Austrija more pridružiti ali Nemčiji, ali pa Jugosláviji. (Kak je víditi, je prinás li dobro . . . — Op. uredníštva.)

No, po tem se je zgodílo da so nagovoríli Ivan svoje domače tako le:

— Deca moja, novo življenje se začne od danes v naši híži. Ite na vse strani sveta in povejte lüdejm: za deset kokoši mí lejko posejka, ki šče najlepší bor. Kaj bo potem, ne brigajte se za to. Dobro, jaz vam pravím, in to je istína, da sam bog je nam poslao v oblíki čarne ptice angela od šteroga sem zvedo ka mí je storíti.

Domači so jokali, brez postanka so se glasíli žalostni klicí in vzdíhljaji iz Prepelicove híže, pomagalo je pa to níč. Če domači ne bogajo, sí mislíjo stari, bou delao jaz. In res, do híže do híže so hodíli in povedáli:

— Deset kokoši mí prinesí in posekaj mí naj lepší bor.

Lüdje so bogali in tak se je zgodílo lepega dne, da so se vse kokoši Goričanskoga zbirale na dvorišču Prepelicove híže. Bile so tū jarice, jare, níč vredne stare kokoši, pisane, bele in čarne, golovratne in z lepím vencom nad glavo. Níšterne so v košari prinesli, drüge v píti, pa tūdi samo pod pazduho skrite. V Prepelicovem lesu je pa pela sekira. Ponosní bori, jeliči so se podírali in škripajočih vozíh so se selíli proti jugu, severu in na vsakí božjí kraj.

Kaj pa s kokošmi?

Prví den se je napuno kürnjak, potem štala, búta, na konci nad i pod posteljov, to je povsod v híži dívje kokodákanje, kričanje, kokošje petje se je glasílo, čaren domači petelin pa, Žaba po ímenu, z vrha jablane se grebenčo in čüdo toj velkoj zmešnjavi.

Kokoši so pa nesle. Zlata reka teče čez Prepelicovo dvorišče, so pravíli lüdje, in nešterni, zlásti med starímí lüdmí se že pregíbalí:

— Kaj, norc? — najčednejší je med nami Ivan.

In čakáli so z velíko bogábojzástjo kaj bo in kak bo?

Med tem so se pa množíle belice. Prví den je puna bila stara pri zidu stoječa škrinja; drügi den v kade so spravljáli domači te beli in okrogel zlat; koncem tedna so pa že v kozolce skladáli božídár in okrog kozolca z ostro sekiro so hodíli dobro plačani čuvari,

Le mali paglavec vnük, Tonček je nej zgübo svoj zdravi umek v toj zmešnjavi. Ostao je kdo je búo prvle, to je paglavec s to razlíko, da od sehmao ne s kamni, ali z belímí belícami je lüčao vrable, srake, na konci pa že mímo híše ídoče lüdjí.

To tí je bílou romanje, štero se je začnólo pri Prepelicovi híši! Pútarje so kar v vrstí stáli in se pogajáli z vertom za belice. Prednji, pod dnevno cenó so prosíli zlat, v vrstí od-zajaj stoječi so pa na vso grlo ponüjali po dvej kroníci več.

— Dvanajst kron za vsako belico je zakríčal malí in toplo oblečeni gospod iz vrste, kaj se mu je pa jáko zamerílo in so ga ostáli sodrugi namazáli brez brezovke, ali temeljito. Kaj njím je pomagálo to vse? Níč! Trdno so sklenóli Ivan, za 20 koron belico, če ščete, če pa nej, ostane blago.

— Belica so ne stela, dragí mojí, so njím razlagáli Ivan. Stela je níč vredna, belice pa, to pa že znate, to je nekaj drügoga.

Prosíli so z lejpa, sagáli so starca, da prej zmrznejo belice, ali kaj njím je pomagálo? Níč. Starec kak iz čistoga jekla kovani so držáli pri svojem. Malí Tonček, vnük, se jih je prvle naveličao in z dobro pomerjením lüčom, pač na nos dobro oblečenoga gospoda, je do konca spravo celo zmešnjavo, celo cigansko handlanje.

(Dalje prih)

Obrtna nad. šola v Murški Soboti (šola za inaše) se začne v ponedeljek, dne 9. prosinca 1922 točno ob 5. uri v poslopju meščanske (polgárske) šole. Pouk bo vsak ponedeljek in četrtek od 5. do 7. ure zvečer za mlajše učence (I. oddelek) in vsak torek in petek od 5. do 7. ure zvečer za starejše učence (II. oddelek). Po postavi so dolžni pošiljati gospodi obrtniki — mojstri — svoje učence v obrtno nad. šolo, sicer jih bo kaznovalo okrajno glavarstvo. Vpisnina 10 Din. se porabi za šol. potrebščine: zvezke, (irke), papir, knjige, peresa, svinčnike itd. Obiskujejo lahko šolo tudi še pomočniki in pomožni delavci.

Vodstvo.

Cankova. V četrtek, 5. jan. 1922 se vrši v Cankovi v prostorih g. Marije Vogler v prid »Jugoslov. Matici« in »Šolski knjižnici« v Cankovi veselica s plesom, šaljivo pošto in bogatim srečolovom. Pri prireditvi sodeluje ciganska kapela. Vse, ki jim je na srcu narodno delo in dobra vzgoja dece, vabimo k obilni udeležbi. Posebnih vabil se ne bo razpošiljalo. Vstopnina za osebo Din. 5.—, za družino Din. 10.—. Začetek ob 19. uri.

„**Mornárji na krov!**“ skričijo na hajovi, kda je kakša nevarnost. Tudi za nás valá tou; našo držávo raztálajo na okrožja (megye). Po tom načrti bi Slovenija bila raztálana v dve okrožji: V ljubljansko i mariborsko. (Bogše imé bi bilo »Panonija« ali Panonska oblást«). Ljubljancanje pa ščéjo meti samo edno oblást i tou v Ljubljani. Nam je pa Ljubljana predaleč i preveč túhinska, zatogavolo ščémo priti pod Maribor. Gde so za to, náj poglavárstvo na občinskem gyülejši od toga zeme gor zapisnik (jegyzökönyv) i ga do 6. januára 1922. pošljejo uredništvu »Prekmurskoga Gálsnika«. — Lüdje, giblimo se, ka nas nede štoštéč proti našoj voli se pa tá lücao, kak bi nas štüo!

Špekulácija z bilicami. Visika i nestálna cena bilic je vnogo lüdi pripravila do toga ka z bilicami špekulira, tou je čaká na bogše cene. Tou je v redi, samo, ka se pri tom blágo kvári i cena túdi, záto ka pride naednok dostá i nej ravno prviklás bilic na trg i te s tem cena spádne. Pa nej samo tou. Bilice, štere duže stojijo, se pokvário, gratajo postáne. V Prekmurji smo s špekulácijov tak daleč prišli, ka právijo, ka prezkzemejo sakše blágo, samo našega nej, záto ka je nej prima. V Švici pa samo prima blégo kúpijo. Delo je najmre tak, ka vága kišta štajerski bilic 98—102 kili, naši bilic pa najbogši edna kišta 97 kg. Dobro je, či z bilicami čakate na bogšo ceno, samo to nesmi predugu biti, záto ka te blago več nej dobro i njemi imé i poštenje zememo.

Brezposelnost na Švedskom. Tam je nad 100.000 lüdi brez posla i trpijo glád.

Na Romunskom živé po poročilaj iz Beo-65.000 Jugoslovánov. — Čehov i Slovákov živé prinás okoli 150.000 po cejlój držávi.

Tolvajija. Preminoči teden je prišeo neki Martin Zver iz Renkovec i proso kočiša Štefana Zvér náj njemi dá kvarteo; té njemi je dao posteo za prenočanje. Gdá je Zver Martin odhájao, je odneso nekaj beloga gvanta v vrednosti 1600 K i 14 K pejnez. Pobegno je v Austrijo.

Uvoz naše živine v Itálijo je ital. vláda dovolila, pa samo po morji v smeri Trst—Ankona.

V Srbiji so tak velki snežni zameti, ka v vnogi mestaj počivle železniški promet.

V Austriji je v prometi 120.6 milijard papirnati pejnez.

V Beči košta: riž 544—595, kava 2177—2630, bosanski orehi 850, rumunski 1000, slive v kištaj 790—850, graj 270, ječmenova kaša 410 austrijski kron per kg.

Lakota v Rusiji je strašna. V Samatskoj guberinji lüdje strašno mérajo. Na Čuvaškom divja skorbut, disenterija i kolera.

Proti naseljevanju v Ameriko je vložo poslanec Johnson načrt törvéna, šteri bi prepovedo naseljevanje v Ameriko za 3 leta.

Jugoslovenska Matica podružnica v M. Soboti priredi dne 18. februárja 1922 veliko predpustno veselico. Natančnejši vspond se priobči prihodnjič. Odbor.

Darovi Jugoslovenski Matici. Podružnica v Murški Soboti je prejela: Šolsko vodstvo v Črenšovcih vposlalo zbirko učencev II. razreda K 181.50 v; Šolsko vodstvo v Markovcih zbirko učencev I. in II. razreda K 102.—, III. in IV. razreda K 100.— Shvatow Arkadij ruski podpolkovnik Čopinci K 40.—, Svetec Matija Čopinci K 6.—, Sukič Jurij, gostilničar Čopinci K 6.—, Šolsko vodstvo Prosenjakovci zbirka učencev K 147.20 Šolska mladina v Krógu K 60.—, Oddelek kr. državne policije v Murški Soboti K 235.—, Nikolaj Flisar učitelj v Gaberju poslal po pošti K 65.—, Šolska mladina v Satahovci K 66.—. Po 20 kron so darovali: Marija Vodopivec učiteljica, Vilko in Drago Kotnik učitelja ter Tratnjak Marko posestnik vsi iz Srednje Bistrice, Josip Ivezić rez. potporočnik, Milan Rosič kapetan oba iz Gornjih Petrovec, Andrej Varga, učitelj iz Gornjih Petrovec K 40.—. (Dalje prih.)

Čehoslovaška má po nájnovejšem štétji 13.595.816 prebiválcov.

Madžarska surovost. Madžari se kaj radi prištevajo med olikane narode in si domišljujejo, da zajemajo oliko ko z veliko žlico. Siedeči slučaj pa spravlja madžarsko oliko v zelo slabo luč. Kmet Alija Fiderbind iz Subotice je prestopil Madžarsko mejo — ker ima na Madžarskem svoja posestva. Nek njegov nasprotnik ga je ovadil oblasti češ, da jugoslov. špijon. Oblast ga je dala vkleniti v težke veriče in ga je odposlala v Budimpešto. V Budimpešti so ga slekli do nagega, ga obesili z glavo navzdol in ga tako pretepli, da je bilo njegovo truplo ena sama kraveveča rana. Vrgli so ga na to v temnico, kjer so ga pustili ležati brez jedi in brez pijače celih šest dni. Napol živega so ga privlekli iz ječe ter ga začnoli znova strahovito mučiti z nametom. dá prizna, da je špijon. Privezali so ga na stol in mu goreče cigare pritiskali na golo truplo. Ta muka je trajala tako dolgo, dokler je bil pri zavesti. Opekline in rane so bile strahovite. Ko je začel nekóliko dihati, so mu dali nekaj jedi in pijače, nato so ga poslali v mesto Zalaegerszeg, kjer so pozaprti najhujši hudodelnik. Tudi tukaj so ga mučili. Končno so reveža spravili v bolnišnico — bil je že na pol mrtev. Ko si je nekoliko opomogel in okreval, je pobegnil iz bolnišnice, da se izogne nadaljnemu trpinčenju nekega v bolnišnici nastavljenega — zdravnika. Oblečen v bolniško obleko, je po dolgem in truda-polnem potovanju ponoči prišel v našo državo, kjer je našim oblastim pripovedal o neverjetnih mukah, katere je moral prestati na na Madžarskem. Zanimalo bi nas svoj čas izvedeti, kakšne korake bo naša vlada podvzela napram madžarskim surovinam.

POLITICNI PREGLED.

Jugoslavija. Nova vláda je že vküppo-stávljena in sicer sledéče:

1. Nikola Pašič, min. predsednik i minister zunanji del (radikálec).
2. Dr. Voja Marinkovič, min. notranji del (demokrat).
3. Žika Rafajlovič, minister za šume i rude (dem.)
4. Svetozar Pribičević, minister prosvete (dem.)
5. Dr. Ivo Krstelj, min. za socijalno politiko (dem.)
6. Dr. Gregor Žerjav, ministrstvo ver (dem.)
7. Dr. Kosta Kumanudi, min. financ (dem.)
8. Andrija Stanič, min. saobračaja (radikalec).
9. Dr. Laza Marinkovič, min. pravde (rad.)
10. Krsta Miletič, min. za agrarno reformo (rad.)
11. Velja Vukičević, minister za javna dela (rad.)
12. Dr. Žarko Miladinovič, min. pošte i telegrafa (rad.)
13. Marko Trifkovič, min. za izenačenje zákonov (rad.)
14. Ivan Pucelj, ministrstvo za poljedelstvo in vode (Samostojna Kmetijska stranka).
15. Dr. Mehmed Spaho, min. trgovine in industrije (musliman).

Za ministrstvo za národno zdrávie je nej gvüšno, či ostáne dozdašnjji minister dr. Karamehmedovič, záto ka je slaboga zdrávja; túdi za vojno min. ne gvüšno, či ostáne ešče nadale general Zečević.

Šopron — Madžarski. Antantna glasoválna komisija je dokončala čtenjé votumov v Šoproni. Za Madžarsko je bilou dáno 15.314, za Austrijo pa 8.227 votumov. V takšo formo ostáne Šopron pri Madžarskoj.

Anglija. Angleškiva parlamenta sta potrdila dogovor med Angleškov i Irskov.

Francija se približáve rimskomi pápi i ščé z Vatikánom vpostaviti diplomátske zvéze; törvény za tou je francuski parlament že potrdó.

Na Portugálskom se je sestavilo novo ministrstvo pod predsestvom Cunhe Reals-a. Dantes prevzeme zunanje ministrstvo.

V Nemčiji so zavolo velke drágoče velki nemiri; več trgovin so vözraubali.

Albanski tronuš so Albani ponüdili princi Jerome Bonaparte Napoleoni, šteri pa nešče biti albánski kralj.

Jugoslavija. Ob sklepi lista smo zvedeli, ka de za ministra vojne namesto generala Zečevića imenüvani general Matič.

Prekmurci, čitajte naš domači list: „Prekmurski Glasnik“.

TELEGRAM!

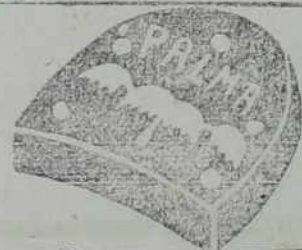
(Po sklepi lista.)

Demokrátski poslanec i bivši minister gosp. dr. Kukovec je pri financijskom odseki parlamenta doségno 600.000 kron, iz šteroga zneska dobijo naši Šlavončarje gverano carino za zrnje.

Salma

Neraztrglive

kaučuk pete
za cipele.

ŠOLSTVO

Imenovanje. Melliwova Ivana za učiteljico pri Sv. Jurju, Horvat Ivan za pomočnika učitelja v Dobrovniku, Kukovčeva Terezija za učiteljico v Gornji Lendavi.

Premestitve. Peršakova Anica iz Lipovec za voditeljico v Vadarcih, Čučkova Helena iz Sv. Ruperta v Grlince, Rudolf Gasperin iz Maribora v Lipovce, Antonija Gasperinova iz Maribora v Lipovce.

Združitev državne in evang. šole v Murški Soboti. Višji šolski svet je odredil, da se združi pod enim vodstvom državna in evang. osnovna šola v Murški Soboti, za voditelja je imenovan Cvetko Alojz, nadučitelj iz Vučje vasi.

Božične počitnice. Božične počitnice trajajo od vštetelega 24. dec. 1921 do vštetelega 2. jan. 1922.

Za stradajočo rusko deco so do danes sledeča šolska vodstva poslala denar na socialno skrbstvo v Ljubljano: Črenšovci 196 kron 40 v., Trnje 178 kron 08 v., Križevci 344 kron, Dolnja Lendava mešč. šola 158 kron 60 v.

Nova slovenska vadnica. Gustav Čížek prideljen učitelj okr. šol. nadzorniku v Murški Soboti namerava izdati slovensko vadnico za šole z madžarskim učnim jezikom; kdor jo hoče naročiti, naj pismeno obvesti imenovanega učitelja.

Darovi za božičnice. Šolski oddelek okr. glav. je naročil za 50 prekmurski šol darove za božičnico v znesku 15.000 kron.

? ŠČÉTE KAJ KÜPITI ?
ALI
MÁTE KAJ ODATI ?

Razglašujte v „Prekmurskom Glásniku“!

Poslano.*

V 307. številki »Jugoslavije« z dne 18. dec. 1921 vabi Jugoslovanski kreditni zavod r. z. z o. z. v Ljubljani na podpisovanje delnic za Jugoslovensko kreditno banko v Ljubljani. Med podpisanimi imeni načelstva je tudi moje, dasi-ravno sem izstopil iz zadruga ne le kot član načelstva, temveč tudi kot član zadruga že meseca aprila 1921. Da si bo javnost na jasnem, še omenjam, da sem dne 28. 4. 1921 sporočil načelstvu imenovanega zavoda v smislu pravil svoj odstop (s priporočenim pismom) in izjavil svoj podpis, ki sem ga dal svoječasno za delnice, kot neveljaven.

V Murški Soboti, dne 20. dec. 1921.

Ludvik Brumen.

* Za vsebino tega spisa uredništvo toliko odgovorno, koliko to določa zakon. Uredništvo.

K O D A J I je v Markišavci 15 plügov travnikov. Naténčnejše se zvedi v pisárni fiškáliša dr. Aleksandra Vályi v M. Soboti.

Dražba nepremičnin.

Dne 29. decembra 1921 ob 10. uri predpoldne se bo vršila na licu mesta v Doliču na predlog Matjaža Tatar posestnika v Doliču dražba nepremičnin, t. j. hiše z gospodarskim poslopjem, njiv, travnikov, sadovnjakov i pritiklin vl. št. 3 in 4 k. o. Dolič.

Okrajno sodišče, M. Sobota.

RAZGLAS

Na veleposestvu Szapáry v Murški Soboti, prodaja se potom pismene ofertne licitacije 250 komadov približno 500 m³ prvovrstnega še stoječega hrastovega uporabnega lesa, kateri se izdelata po dogovoru.

Po sprejemu oferte se vloži 10% varščina v višini celokupne vsote.

Interesenti se vabijo, da vložijo pravilno sestavljene in kolekovane ponudbe do 31. decembra 1921 opoldne pri podpisani upravi, kjer so tudi natančnejši pogoji na razpolago.

Drž. uprava

veleposestva Szapáry

v M. Soboti, dne 8. XII. 1921.

Prekmurski Glasnik naj ne manjka v nobeni hiši v Prekmurju.

TRÜGE

(škrinje) za mrtve v vsaki velikosti in vse mrtvaške potrebščine se dobijo pri

ALBIN SAGADINI

v Beltinci.

NAZNANILO!

Vljudno se naznanja p. n. občinstvu, trgovcem in kmetovalcem, da se je otvorila s 15. decembrom na glavni ulici v Dolnji Lendavi, hišna številka 80

Delniška glavica
K 30.000.000

Slovenska banka

Čekovni račun
štev. 12.620

podružnica Dolnja Lendava

ki prevzema vloge na hranilne knjižice, žiro in druge vloge ter izvršuje vse bančne posle najtočneje in najkulantneje.

Nakup in prodaja vsakovrstnih vrednostnih papirjev, deviz in valut, eskompt in inkasomenic, izvršuje borzna naročila ter vsakovrstna nakazila v tu- in inozemstvu najbolje in najkulantneje.

Vloge se izplačujejo brez predhodne odpovedi in do vsake višine.

Poslovne zveze z vsemi večjimi kraji v tu- in inozemstvu, vključljivo Zedinjene države v Ameriki, nam dajo možnost hitrega in cenenega poslovanja ter se nadejamo, da se bode p. n. občinstvo v veliki meri posluževalo našege domačega zavoda.

Priporočamo se Vam

z odličnim spoštovanjem:

Ravnateljstvo Slovenske banke
podružnica Dolnja Lendava.